

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Bogen om Adler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 68.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-boa-txt-shoot-idc59853f0-a03d-44c0-bb5d-10a87a3b2865.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Men meddeles skal det jo dog dette Overordentlige, det skal sættes ind i Virkelighedens og det Bestaaendes Forhold; Tausheden skal ikke fordrive det, som man fordriver et Foster. Dog ingen Utaalmodighed! Der er en nervesvækket Skjælven, som i rystende Utaalmodighed ikke kan holde paa Noget og heller ikke sundt give Noget fra sig: lad os ikke bedrages af den. Enhver der veed, hvad det er i Sandhed at være besluttet, han veed meget godt, at man kan holde ud og holde en Beslutning fast. En Mand kan være saaledes stillet i Livet, at han roligt har sagt sig selv for Gud, den Vei jeg gaaer maa føre mig paa Baalet: og desuagtet gaaer han roligt Skridt for Skridt frem. Men Utaalmodigheden siger: jo før jo hellere;¹ og den nervesvækkede Utaalmodighed siger, paa Grændsen næsten til Afsindighed: blot det saa ikke gaaer over igjen, blot Trangen i mig ikke forsvinder, saa der maatte siges det Rædsomme om mig: Børnene ere nær ved Fødselen, og der er ingen Kraft til at føde. Esaias 37, 3. Men det er dog vel ogsaa forfærdeligt af bare Travlheden at føde Vind. Her er ikke Tale om den dyriske Dorskhed hvormed et reent verdsligt et næsten blot vegeterende Menneske kan lade Tiden gaae. Den der nogensinde har tjent en Idee, og nogensinde været grebet af det Evige, han veed meget godt at dette Sammenstød af det Evige og det Timelige i Øieblikket, i Nuet, er en rædsom Spænding, der kun altfor let bliver Søvnløshed, og altfor let Afsindighed; han veed ogsaa, at det er som gjaldt det om dette Secund, som var Alt tabt, hvis dette Secund ikke blev benyttet. Men han veed ogsaa at der er et Middel mod dette Symptomatiske: Tro. Dersom En ved hellig Beslutning har besluttet at ofre sit Liv, og han saa i nervesvag Utaalmodighed gaaer hen og kaster sit Liv bort og bliver henrettet jo før jo hellere: har han saa gavnet Noget, og har han saa egentligen holdt sin Beslutning? Sagen er kun, at Reflexionen og Tiden ikke faaer Lov til at rokke ved hans Beslutning; men derimod er der et andet Middel end det taabeligt at lade det skee strax idag, dette Middel er Tro, er Ydmyghed, er daglig Indvielse. Og det er da ogsaa kun i en meget anstrænget eller sandselig ophidset Indbildning at det Evige, ikke symptomatisk et enkelt Øieblik, men stadigt væk antager Lighed med hvad der er det Evige meest modsat: det sandselige evige Øieblik. Thi her gjelder det jo med hiin i Helvede brændende rige Mands Tørst: grib til, grib til; grib til medens det skummer, o Fortvivlelse i næste Øieblik er det forbi; pluk Blomsten, pluk Blomsten, o Fortvivlelse i næste Øieblik er den visnet. Forfærdeligt, om Nogen i en saadan Sinds-Tilstand tager feil og vil behandle det Evige paa samme Maade!

1. Anm. Den fornødne Langsomhed er ogsaa et Kors, som den Udvalgte med Tro og Ydmyghed har at bære. Da Engelen havde forkyndt Maria, at hun ved Aanden skulde føde et Barn: nu, det var jo et Under det Hele – hvorfor skulde saa dette Barn bruge 9 Maaneder ligesom andre Børn? Hvorfor kunde det ikke skee strax, thi hun havde jo fattet og forstaaet sig selv i at denne Fødsel var et Under. Lad os nemlig ikke sætte Maria sammen af to Væsener: en jordisk og jordisk-sindet Kvinde, der finder det i sin Orden, at det varer 9 Maaneder; og den troende Maria, som ydmygt forstaaer, at denne Fødsel var et Under. Nei hun forstod at den var et Under; men hvorfor skulde den saa dog paa en vis Maade være i Naturens Orden? Ja, her er Korset. Den nervesvækkede Utaalmodighed bliver fortumlet i Hovedet ved det Overordentlige, og kan slet ikke i Tro og Ydmyghed komme til sig selv. Dette at det Vidunderlige maa give sig Tid er kun Ydmyghed istand til at bære, som Maria gjorde det. Mon Maria efterat have modtaget Bebudelsen, ikke forblev den samme stille, ydmyge Kvinde, mon hun fik travlt for at spørge, hvad Klokken var, naar Maaneden var ude – af Frygt for, at det skulde gaae tilbage igjen.
(tilbage)